

Asi tak druhý den pátého týdne PROČ TROCHU JSEM A TROCHU NEJSEM IDEÁLNÍ PARTNERKA

Nejsem ten typ ženy, která začne s narůstajícím věkem šílet a pořídí si miminko za každou cenu. Považuji to za svoji úžasnou výhodu, protože šílenství některých známých v mém okolí bylo na pováženou (kolegyně Diorka po dosažení magické třicítky začala obcházet bary a zoufale se pokoušela dostat do postele a později do života každého trochu slušného chlapa, který se vedle ní objevil, zarazila to až hodně nepříjemná pohlavní choroba, která prý vyřadila z provozu její reproduční orgány).

Možná za mým klidem ohledně miminek stojí i moje kamarádky, které nevydržely tikot biologických hodin, a když se v jejich blízkosti objevil jen trochu použitelný chlap, zapomněly na obezřetnost a vysadily hned pilulky (některé i bez konzultace s partnerem – což se právě chystá udělat jedna vysloužilá modelka, která se občas objeví na srazu Neprovdatelých, aby si připoutala zajímavého a hlavně bohatého majitele velké agentury). A pak těsně před porodem zjistily, že ten jejich, je úplně normální chlap naprosto nepoužitelný pro jakýkoli život, natož rodinný. A pak, když vám taková kamarádka denně volá, abych za ní přijela za Prahu do klasické zlaté klece a v telefonu neustále řve nějaké dítě, mi pomáhá, abych neměla potřebu se množit. Taky vám přijde, že v tomhle jsem neprosto ideální partnerka, jenže vyprávějte to chlapům...

Ovšem pokud si myslíte, že jsem jedna z těch kariéristek, které každému cpou, že žádné miminko nechtějí, tak to je omyl.

Stejně si myslím, že všechny, co to říkají, se tím jen snaží zakrýt neschopnost sehnat si vhodného partnera, a tedy i otce vlastních dětí.

Já jsem vždycky věděla, že děti chci. Ale pořád se zdá, že jsem dost mladá, abych to musela hnát dopředu. Pořád to nějak nevnímám a máminy poznámky o reprodukčním věku jsem se naučila nevnímat. A když jsem úplnou náhodou začala pod vlivem nějakého nového vztahu uvažovat o vysazení antikoncepce, většinou mě zachránil rozchod (protože ten chlap se většinou ukázal jako problematický chudák, takže s odstupem jsem za rozchody ráda, i když tenkrát jsem

asi vyváděla a rozbila pár aut, rozdala několik facek a probřečela spoustu nocí opilá na baru).

Takže když teď koukám na pozitivní těhotenský test, malinko mě mrazí v zádech. Ještě jsem se úplně nevzpamatovala z pobytu v nemocnici, do kterého mě dostal bývalý model, a je to tu znovu. S tím rozdílem, že dneska nejsem sama. Mám někoho ve svém životě, ale je to sakra krátkou dobu (i když většina vztahů právě v tomhle období končí). Máme skvělý vztah! Jenže bude stejně skvělý, když teď vyjdu z koupelny a vybalím to na něj? Asi je naivní myslet si, že mi skočí kolem krku a pak bude šišlat k břichu. To se totiž stává jen v amerických dojácích a ne v mém životě. Je reálnější, že se beze slova otočí a odejde pryč (to zažila známá, když svému příteli řekla, že je těhotná, neřekl ani slovo a odstěhoval se – až když se s ním chtěla soudit o výživné na miminko, zjistila, že on mít děti nikdy nemohl).

„Lásko, pojď už ven, chci ti ještě něco udělat,“ zaklepe ON na koupelnu. Leknu se, že mi spadne test do záchodu.

Naštěstí je zamčeno.

„Jo, už jdu, udělej mi, prosím, ještě chleběk se šunčičkou,“ zašvitořím, ale zní to nepřírozeně.

„Fajn, ale spěchej, mám toho ještě hodně, co s tebou hodlám udělat,“ odejde do kuchyně a já mohu v klidu lovit test ze záchodu.

Kdybych aspoň předtím spláchl.

Fuj! Hodím ho do koše a asi se pozvracím.

Nemusela jsem si ten test dělat, poznala jsem to hned, když jsem poprvé běžela na záchod. Takové nevolnosti jsou prostě úplně jiné, než když sníte něco špatného anebo na vás leze střevní chřipka. Ale asi jsem pořád doufala, že to nemůže být pravda.

Spláchnu. Test ještě pro jistotu zabalím do papíru, jako to dělám s tampony, takže ho nenapadne v tom něco hledat. A já mu to řeknu, až bude vhodná chvíle, pokud něco takového existuje.

„Tak rovnou pojď do postýlky!“ volá z ložnice, ale já na sex zrovna nemám ani trochu náladu, tak na něj jen mávnu zabaleným testem.

„Už zase? Ty už si to zase dostala? Tak to si budu asi muset udělat kontrolu, jestli to náhodou nepoužíváš místo migrény,“ vyskočí z postele a žene se za mnou.

Doběhnu ke koši a hodím zabalený test dovnitř.

Mám pokoj.

ON má totiž naprostou fobii ze špíny, a tak by do koše nikdy nesáhnul, protože se bojí bakterií.

Obejme mě a přitáhne k sobě. Políbí mě do vlasů a já mám nutkání mu to prozradit.

Možná není na co čekat.

„Krásně si to spolu užíváme vid’“, zašeptá.

No jasně, myslí spolu, takže ne ve třech.

Ztratím odvahu.

A taky chuť na mazlení.

„Musím jít do práce, mám porady“, vysoukám se z jeho náručí a jdu se doupravit do ložnice.

Pochopí a jde se taky oblékat.

Klape nám to.

Den šestý šestého týdne DO NOVÉHO ROKU RADĚJI BEZ PLÁNU

V lednu jako každý rok sedím v posilovně a koukám na lidi kolem sebe. Jsem upocená, protože jsem do cvičení nastoupila s rozhodnutím, že letos to zlomím a konečně si vypracuju dokonalou postavu, ale lidi, kteří kolem běhají, jsou tak divní... Nehodím se sem. Jak bych mohla, když tu se mnou jsou jen čivavové pipinky (které se tu chodí vystavovat ve značkové teplákače růžovo-bílo-lososovo-violetkové barvy), závislé běžkyně (kompenzují citové strádání svojí závislostí na běžeckém pásu, takže na něm jedou minimálně hodinu denně), obtloustlé maminy (dostaly členství od manžela k Vánocům, protože jim chtěl naznačit, že už se na ně nedá dívat, a tak je načase přestat dojídat po dítěti kašičky), staré kůže (ženy, které chodí lovit do posilovny mladé milence z řad trenérů a platí jim velké peníze za pár minut muchlování v šatnách) a modelky (dostaly členství zdarma, aby do posilovny nalákaly publicitou další slintající chlapy). Přemýšlím, kam bych se nejvíc hodila, ale když mi vyjdou obtloustlé maminy, tak se zvednu a jdu ven.

Rychle se osprchuju, obléknu a sednu si v kavárně k dortíku a horkému latté. Jsem našťvaná, že jsem si koupila půlroční členství, protože je jasné, že už tam ani jednou nepůjdu, a kamarádce, která mi řekla, že když utratím tolik peněz za členství, tak mě to donutí vytrvat a svoje předsevzetí zvládnou, napíšu výhružnou textovku.

„Je skvělé, že existují ženy, které po Novém roce nešílí upoceně v posilovně“, zastaví se nade mnou celkem sympatický kluk. Asi bych měla nějak zareagovat, ale jsem našťvaná, tak jen zavřím.

„A vidím, že máte i dobrou náladu“, usměje se a sedá si k mému stolku bez pozvání. Chci ho poslat pryč, ale než stačím otevřít pusku, řekne: „Možná byste si se mnou chtěla zašukat!“

Asi je zvyklý, že ženy jsou z tohoto pozvání v šoku anebo dokonce zareagují pozitivně, protože se dál usmívá a pokusí se mě chytit za ruku. Jestli mu to dodnes vycházelo, tak poprvé narazil na špatnou ženu v blbou chvíli.

Vyleju mu se vši silou ještě teplé latté do klína, dortík přihodím a navíc mu plesknu dobře mířenou facku. Zvednu se a obsluze oznámím, že